

СТУКОЧЕ ПОЇЗД

Стучат колеса

Рухливо

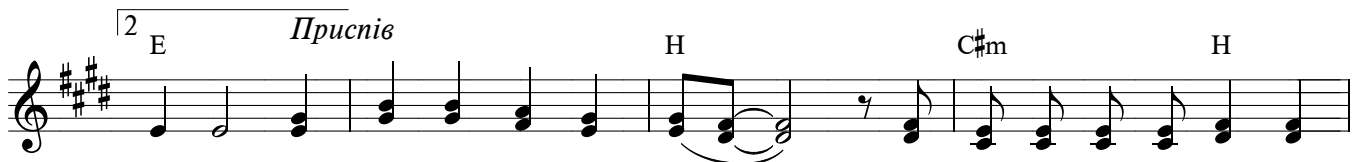
1. Сту_ ко_ че по_ їзд, вдаль бі_ жить ва_ гон, і
2. Май_ ну_ ла дум_ ка, яс_ но зро_ зу_ мів: в жит_
3. Кін_ це_ вих стан_ цій тіль_ ки дві в жит_ ті. Про
4. Як на_ прям доб_ рий ви_ бра_ ти в жит_ ті? У_
5. Сту_ ко_ че по_ їзд, вдаль бі_ жить ва_ гон, і

за вік_ ном мі_ ня_ ють_ ся пей_ за_ жі. Вок_ зал, роз_ лу_ ка,
ті ми швид ко_ плин_ нім па_ са_ жи_ ри. І ско_ ро по_ їзд
це ві до_ мо і ма_ лень_ ким ді_ тям. На не_ бі з Бо_ гом
сім по тріб_ но з Бо_ гом при_ ми_ ри_ тись і ви_ зна_ ти у_
за вік_ ном мі_ ня_ ють_ ся пей_ за_ жі. І вар_ то всім за_

знов шу_ мить пе_ рон... Кви_ ток в ки_ ше_ ні, де зі_ йти, під_ ка_ же. Вок_
до кін_ ця до_ мчить, а стан_ ці_ ї мі_ раж_ но-су_ єт_ ли_ ві. І
чи в пе_ кель_ ній тьмі. Ку_ ди кви_ ток зби_ ра_ єть_ ся ку_ пи_ ти? На
сі сво ї грі_ хи, зі_ щирим ка_ ят_ тям ско_ ріш схи_ ли_ тись, і
мис ли_ тись всер_ йоз: в кін_ ці до_ ро_ ги що ми Бо_ гу ска_ жем. І

ка же.
ли ві.
пи ти? Зву_ чить вок_ заль_ ний дзвін - і по_ їзд від_ прав_ ля_ єть_
ли тись.
ска_ жем*.

ся. До нас в вагон ско ріш, бо дні не по_ вер_ та_ ють_ ся.